DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 września 1946 r.

Nr 18

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

187

DEKRET

z dnia 28 czerwca 1946 r.

o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939 — 1945 r.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. § 1. Kto, będąc obywatelem polskim, w czasie pomiędzy 1 września 1939 r. a 9 maja 1945 r. zgłosił swoją przynależność do narodowości niemieckiej lub uprzywilejowanej przez okupanta.

podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Za zgłoszenie przynależności do narodowości niemieckiej uważa się również zgłoszenie pochodzenia niemieckiego.

§ 3. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, jeżeli sprawca działał wskutek ciemnoty lub usprawiedliwionego warunkami życia braku wyrobienia obywatelskiego.

Art. 2. § 1. Obok kary pozbawienia wolności sąd może orzec grzywnę i jako kary dodatkowe: utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych oraz przepadek całości lub części majątku. Ponadto sąd może zarządzić ogłoszenie wyroku skazującego w pismach na koszt skazanego.

§ 2. Przepadły majątek przechodzi na własność Skarbu Państwa z zastrzeżeniem praw osób trzecich, nie przenoszących wartości przepadłego majątku; nie uwzględnia się jednak praw, wynikających ze spadkobrania ustawowego i z testamentu lub z dokonanej po popełnieniu przestępstwa darowizny. Przepadek nie dotyczy przedmiotów, wyłączonych z mocy prawa spod egzekucji.

§ 3. Nieważne z mocy samego prawa są czynności prawne, zdziałane w celu uchronienia majątku od przepadku.

Art. 3. Nie popełnił przestępstwa, kto zgłosił swoją przynależność do narodowości niemieckiej lub uprzywilejowanej przez okupanta, działając w interesie Państwa Polskiego albo z nakazu lub na rzecz polskiej organizacji wolnościowej.

Art. 4. Nie podlega karze:

a) kto zgłosił swoją przynależność do narodowości niemieckiej lub uprzywilejowanej przez okupanta w celu uniknięcia ciężkiego prześladowania ze strony władz albo organizacji politycznych niemieckich za trwanie przy swojej narodowości, jeżeli prześladowania nie można było bez szczególnych trudności uniknąć w inny sposób,

b) kto pomimo zgłoszenia swojej przynależności do narodowości niemieckiej lub uprzywilejowanej przez okupanta brał w kraju lub za granicą udział w walkach wyzwoleńczych albo dobrowolnie wstąpił do wojska lub organizacji wolnościowej, walczących z państwem niemieckim lub z nim sprzymierzonym, albo też z narażeniem wolności lub życia okazywał czynnie pomoc społeczeństwu polskiemu,

c) kto również przed 1 września 1939 r. stale wykazywał swoją przynależność do narodowości niemieckiej lub uprzywilejowanej przez okupanta.

Art. 5. § 1. Do przestępstwa określonego w art. 1 nie stosuje się przepisów:

a) art. 6, 22, 61 i 85 kodeksu karnego 1932 r.,

b) art. 100 kodeksu karnego Wojska Polskiego,

c) art. 100 kodeksu karnego 1932 r., o ile przestępstwo przewidziane w tym przepisie polega na działaniu w sposób określony w art. 1 niniejszego dekretu,

d) dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 172).

§ 2. W sprawach o przestępstwo, określone w art. 1, bieg przedawnienia ścigania i wyrokowania rozpoczyna się 9 maja 1945 r.

Art. 6. § 1. Do orzekania w sprawach o przestępstwo określone w art. 1 właściwe są specjalne sądy karne, wprowadzone dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 września 1944 r. o specjalnych sądach karnych dla spraw zbrodniarzy faszystowsko-hitlerowskich (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 21), z zastrzeżeniem wynikającym z przepisu art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 22 stycznia 1946 r. o Najwyższym Trybunale Narodowym (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 45).

§ 2. Postępowanie karne toczy się według przepisów kodeksu postępowania karnego z poniżej wskazanymi zmianami:

a) w postępowaniu przygotowawczym stosuje się odpowiednio przepisy wrowadzone dekretem

z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 192);

b) od postanowień sądu nie służy środek odwoławczy;

c) sąd sporządza na piśmie wyrok z uzasadnieniem w ciągu 7 dni od daty ogłoszenia sentencji;

d) wyrok może być zaskarżony tylko przez Pierwszego Prokuratora Najwyższego Trybunału Narodowego w trybie art. 15 dekretu o Najwyższym Trybunale Narodowym;

e) o wznowieniu postępowania orzeka Najwyższy Trybunał Narodowy.

§ 3. Postanowienia sądu o zabezpieczeniu grożącego przepadku oraz orzeczenia sądu o przepadku majątku wykonują, na zarządzenie prokuratora, urzędy likwidacyjne, wprowadzone dekretem z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Art. 7. § 1. Nieujęcie sprawcy nie stanowi przeszkody do wszczęcia i dalszego prowadzenia postępowania, z tym że:

a) udział obrońcy w toku całego postępowania sądowego jest konieczny,

b) obrońcy służą prawa strony,

c) prawo wyboru obrońcy służy oskarżonemu oraz jego ojcu, matce, opiekunowi, małżonkowi, dzieciom i rodzeństwu,

d) jeżeli nie ma obrońcy z wyboru, należy wyznaczyć obrońcę z urzędu,

e) wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem prawomocnym może nastąpić na korzyść oskarżonego również w przypadku przytoczenia takich nowych faktów lub dowodów nieznanych przedtym sądowi, które bądź same, bądź w związku z innymi stwierdzają okoliczności, według ustawy wyłączające lub zmniejszające przestępczość albo karalność czynu.

§ 2. W przypadku, przewidzianym w § 1, sąd ogłasza o wszczęciu postępowania sądowego w czasopiśmie według swego wyboru; sąd może również zarządzić ogłoszenie w gminie ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego; rozprawa nie może odbyć się wcześniej, niż po upływie 60 dni po dniu ogłoszenia w czasopiśmie.

§ 3. Nie stosuje się przepisu § 2, jeżeli oskarżony uchylił się od sądu po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia.

Art. 8. § 1. Jeżeli po dokonaniu przestępstwa określonego w art. 1, sprawca zapadł na chorobę psychiczną lub zmarł, sąd może tytułem środka zabezpieczającego orzec przepadek całego lub części jego majątku; w razie śmierci przepadkowi ulega majątek, który należał do sprawcy w chwili zgonu.

§ 2. Przepis § 1 nie dotyczy osób, do których stosuje się przepis art 4.

Art. 9. W sprawach, które zostały przed wejściem w życie niniejszego dekretu wszczęte bądź na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o środkach zabezpieczających w stosunku do zdrajców Narodu (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 54), nazywanego w dalszym ciągu w skróceniu: „dekret 1944", bądź na podstawie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 34, poz. 203 i Nr 55, poz. 307 oraz z 1946 r. Nr 11, poz. 73), nazywanej w dalszym ciągu w skróceniu „ustawa 1945" stosuje się przepisy zawarte w art. 10 — 19.

Art. 10. Nie wszczyna się postępowania o popełnienie czynu, określonego w art. 1, przeciwko osobom, co do których zapadło postanowienie specjalnego sądu karnego, uchylające zarządzenie prokuratora o przymusowym odosobnieniu (dekret 1944), lub prawomocne postanowienie sądu grodzkiego, orzekające rehabilitację w pełnym lub ograniczonym rozmiarze (ustawa 1945).

Art. 11. § 1. Zaświadczeniu stwierdzającemu obywatelstwo polskie i przynależność do narodowości polskiej (ustawa 1945) nadaje się moc postanowienia stwierdzającego, że czyn polegający na zgłoszeniu przynależności do narodowości niemieckiej nie podlega ściganiu (art. 17).

§ 2. W stosunku do osób, wymienionych w art. 2 ust. (3) ustawy 1945, zaświadczeniom, stwierdzającym złożenie deklaracji wierności Narodowi i Demokratycznemu Państwu Polskiemu, nadaje się moc zaświadczeń wskazanych w § 1.

Art. 12. § 1. Prawomocne postanowienia lub zarządzenia, orzekające umieszczenie w miejscu odosobnienia, poddanie przymusowej pracy, utratę praw, grzywnę i przepadek mienia, zachowują moc w części, orzekającej grzywnę i przepadek mienia; w pozostałej części tracą moc prawną.

§ 2. Zwolnienie z miejsca odosobnienia następuje z zastrzeżeniem, wynikającym z przepisu art. 17.

§ 3. W razie nieściągalności w całości lub w części grzywny, orzeczonej na mocy przepisów ustawy 1945, sąd (art. 6) na wniosek prokuratora nakazuje wykonywanie pracy na wolności na rachunek nieściągniętej grzywny. Prace wykonywa się na rzecz gminy miejsca zamieszkania osoby, której wymie-

rzono grzywnę; dzień pracy przyjmuje się za równoważnik grzywny od 50 do 250 zł; praca nie może trwać dłużej niż 2 lata.

Art. 13. § 1. Toczące się postępowanie umarza się.

§ 2. Zwolnienie z miejsca odosobnienia następuje z zastrzeżeniem wynikającym z przepisu art. 17.

§ 3. Zwolnienie majątku spod zajęcia, dozoru, i zarządu może nastąpić dopiero po wydaniu bądź wyroku nie zawierającego orzeczenia o przepadku majątku (art. 2) bądź postanowienia o zaniechaniu ścigania (art. 17), pod warunkiem:

a) że majątek znajduje się jeszcze w posiadaniu właściciela, albo

b) że zgłoszenie przynależności do narodowości niemieckiej lub uprzywilejowanej przez okupanta nastąpiło w okolicznościach przewidzianych w art. 3, a szczególnie względy państwowe lub społeczne nie stoją na przeszkodzie zwrotowi majątku.

§ 4. Majątek, nie zwolniony przez sąd na mocy § 3, przechodzi na własność Skarbu Państwa.

§ 5. O zwolnieniu bądź przepadku majątku sąd (art. 6) orzeka na posiedzeniu niejawnym z udziałem prokuratora. O terminie posiedzenia niejawnego sąd zawiadamia władzę, pod której zarządem znajduje się zajęty majątek lub która dokonała zajęcia, oraz osobę zainteresowaną; stronom lub ich przedstawicielom służy prawo zgłaszania wniosków i składania wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Art. 14. Rada Ministrów wyda rozporządzenie określające warunki i tryb postępowania, dotyczące przyznania uprawnionemu innego majątku spośród mienia, które z mocy ustawy lub orzeczenia sądowego przeszło w trybie konfiskaty na rzecz Skarbu Państwa, jeżeli sąd odmówił zwrotu majątku ze szczególnych względów państwowych lub społecznych.

Art. 15. Nieściągnięte koszty sądowe podlegają umorzeniu, pobranych nie zwraca się.

Art. 16. Specjalny sąd karny, prokurator specjalnego sądu karnego lub sąd grodzki przekazują akta spraw, prowadzonych na podstawie dekretu 1944 lub ustawy 1945 (art 12 i 13), prokuratorowi specjalnego sądu karnego, właściwemu do ścigania przestępstwa, określonego w art. 1 (art. 26 i 27 k. p. k.). Jeżeli osoba, której dotyczyło postępowanie, przebywa w miejscu odosobnienia, akta przekazuje się prokuratorowi specjalnego sądu karnego, w którego okręgu położone jest miejsce odosobnienia.

Art. 17. § 1. Jeżeli brak dowodów popełnienia czynu lub zachodzą warunki, przewidziane w art. 3 lub 4, albo inne okoliczności wyłączające ściganie, prokurator wydaje postanowienie stwierdzające, że czyn nie podlega ściganiu, i zarządza zwolnienie z miejsca odosobnienia; dochodzenie będzie podjęte w razie ujawnienia nowych okoliczności.

§ 2. Jeżeli nie zostały stwierdzone warunki, przewidziane w § 1, prokurator, w którego okręgu położone jest miejsce odosobnienia, niezwłocznie przekazuje sprawę prokuratorowi właściwego specjalnego sądu karnego (art. 26 i 27 k. p. k.) w celu dalszego postępowania.

§ 3. Wnosząc akt oskarżenia, prokurator zarządza tymczasowe aresztowanie podejrzanego, osadzonego w miejscu odosobnienia. Do podejrzanego pozostającego na wolności prokurator stosuje przepisy księgi IV kodeksu postępowania karnego.

§ 4. Jeżeli w terminie 6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego dekretu nie został wniesiony akt oskarżenia, prokurator przywraca wolność osobie osadzonej w miejscu odosobnienia.

Art. 18. W warunkach określonych w art. 340 k. p. k. wolno odczytywać akta spraw wszczętych na mocy przepisów dekretu 1944 lub ustawy 1945.

Art. 19. Sąd zaliczy na poczet kary pozbawienia wolności okres osadzenia w miejscu odosobnienia, orzeczonego na mocy przepisów dekretu 1944 lub ustawy 1945, oraz okres pozbawienia wolności, zastosowanego jako środek zapobieżenia uchyleniu się od sądu w postępowaniu określonym w ustawie 1945, jak również okres pozbawienia wolności z mocy przepisu art. 17 § 4.

Art. 20. W postępowaniu, wszczętym przed wejściem w życie niniejszego dekretu o popełnienie czynu, określonego w art. 100 k. k. 1932 r., o ile przestępstwo polega na działaniu w sposób określony w art. 1, stosuje się przepisy art. 6, jeżeli akt oskarżenia nie wpłynął jeszcze do sądu.

Art. 21. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Art. 22. § 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do czynów popełnionych na obszarze województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

§ 2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia rozciągnąć stosowanie przepisów niniejszego dekretu do czynów, popełnionych poza obszarem województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

§ 3. Do czynów, do których w myśl przepisu § 1 lub § 2 stosuje się niniejszy dekret, nie mają zastosowania:

a) dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 4 listopada 1944 r. o środkach zabezpieczających w stosunku do zdrajców Narodu (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 54),

b) ustawa z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) wraz z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 34, poz. 203 i Nr 55, poz. 307 oraz z 1946 r. Nr 11, poz. 73),

c) art. 14 dekretu z dnia 22 stycznia 1946 r. o Najwyższym Trybunale Narodowym (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 45).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr 41, poz. 237).

188

DEKRET

z dnia 5 lipca 1946 r.

o *Straży Leśnej*.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Straż Leśną zorganizowaną na wzór wojskowy podległą Ministrowi Leśnictwa.

Art. 2. Do zakresu działania Straży Leśnej należy:

1) ochrona przed przestępczą działalnością, śledzenie i ujawnienie sprawców przestępstw przeciw gospodarstwu leśnemu, przemysłowemu i innemu mieniu pozostającemu w administracji Ministra Leśnictwa,

2) pełnienie służby wartowniczej i konwojowej,

3) współdziałanie z właściwymi władzami państwowymi w dziedzinie bezpieczeństwa mienia pozostającego w administracji Ministra Leśnictwa oraz ochrony zdrowia, życia i mienia pracowników lasów państwowych na terenie gospodarstw leśnych, obiektów przemysłowych i innych,

4) współdziałanie z właściwymi władzami wojskowymi w dziedzinie obronności Państwa; zakres tego współdziałania ustalą Ministrowie Leśnictwa i Obrony Narodowej.

Art. 3. Straży Leśnej przy wykonywaniu czynności służbowych służą:

1) uprawnienia organów administracji lasów państwowych w zakresie służby ochronnej,

2) uprawnienia Milicji Obywatelskiej w granicach, określonych w art. 2,

3) prawo przeprowadzania rewizji u osób podejrzanych o przestępstwo przewidziane w art. 2 pkt 1,

4) prawo korzystania w wyjątkowych przypadkach podyktowanych miejscowymi warunkami z kwater i podwód na zasadach zakwaterowania wojska,

5) prawo do pomocy wszystkich władz i urzędów,

6) prawo posiadania broni typu wojskowego na warunkach określonych przez Ministra Bezpieczeństwa Publicznego,

7) prawo użycia broni w przypadkach, w których prawo użycia jej służy Milicji Obywatelskiej,

8) prawo nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych za wykroczenia w zakresie szkodnictwa leśnego.

Art. 4. Funkcjonariusze Straży Leśnej mogą nakładać i ściągać grzywny w drodze doraźnych nakazów karnych za wykroczenia w zakresie szkodnictwa leśnego w razie schwytania winnego na gorącym uczynku albo gdy nie ma wątpliwości co do osoby sprawcy, jeśli winny oświadczył, że grzywnę uiści bezzwłocznie.

Przepisy ust. 2 i 3 oraz co do wysokości grzywny ust. 1 art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365) oraz art. 51 tegoż rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

Grzywny ściągnięte wpływają do Skarbu Państwa na potrzeby leśnictwa państwowego.

Art. 5. Straż Leśna składa się:

1) z oficerów Straży Leśnej, mianowanych przez Ministra Leśnictwa, którymi są:

   a) inspektor Straży Leśnej,

   b) nadkomisarz Straży Leśnej,

   c) komisarz Straży Leśnej,

2) z szeregowych Straży Leśnej mianowanych przez właściwe organa administracji lasów państwowych, którymi są:

   a) st. przodownik Straży Leśnej,

   b) przodownik Straży Leśnej,

   c) st. strażnik Straży Leśnej,

   d) strażnik Straży Leśnej.

Art. 6. Oficerów i szeregowych obowiązuje w służbie noszenie munduru ustalonego przepisami o umundurowaniu państwowych funkcjonariuszów leśnych. Szczegółowe przepisy o wyekwipowaniu i oznakach służbowych ustali Minister Leśnictwa.

Art. 7. Oficerom i szeregowym Straży Leśnej przysługuje prawo do:

1) uposażenia,

2) wyekwipowania,

3) zakwaterowania,

4) pomocy leczniczej w ramach ubezpieczeń społecznych.

Szeregowym Straży Leśnej służy nadto prawo do wyżywienia na koszt administracji lasów państwowych.

Art. 8. Zasadnicze uposażenie w ramach grup, ustalonych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663), zmienionego dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 175), otrzymują:

1) inspektor	Straży Leśnej	V—VI	grupy
2) nadkomisarz	„	VI—VII	„
3) komisarz	„	VII	„
4) st. przodownik	„	VIII	„
5) przodownik	„	IX	„
6) st. strażnik	„	X	„
7) strażnik	„	XI	„

Do oficerów i szeregowych Straży Leśnej mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 179).

Art. 9. Oficerom i szeregowym Straży Leśnej służy prawo do bezpłatnego opału drewnem otrzymywanym z lasów państwowych według norm ustalonych przez Ministra Leśnictwa.

Art. 10. Dzieciom z małżeństwa, uprawnionym, uznanym, zrównanym z dziećmi z małżeństwa i przysposobionym oficerów i szeregowym Straży Leśnej, którzy w czasie lub w związku ze służbą utracili życie wskutek nieszczęśliwego wypadku lub popełnionego na nich karygodnego czynu, przysługuje prawo pierwszeństwa przy przyjęciu do szkół państwowych, w szczególności prowadzonych przez Ministerstwo Leśnictwa i do kształcenia w tych szkołach na koszt Skarbu Państwa.

Art. 11. Oficerowi lub szeregowemu Straży Leśnej, który utracił całkowicie zdolność do pracy zarobkowej wskutek popełnionego na jego osobie czynu karygodnego w związku ze służbą lub wsku-

tek nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, służy prawo, niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego, do jednorazowego odszkodowania w wyskości dwudziestoczterokrotnego pełnego uposażenia pobranego w ostatnim miesiącu.

Odszkodowanie to niezależnie od pośmiertnego oraz zaopatrzenia emerytalnego otrzymują wdowy bądź dzieci z małżeństwa, uprawnione, uznane, z nimi zrównane lub przysposobione, jeżeli oficer lub szeregowy Straży Leśnej z wymienionych wyżej przyczyn utracił życie.

Art. 12. W dziedzinie obowiązków i uprawnień nieuregulowanych niniejszym dekretem mają odpowiednie zastosowanie przepisy o służbie w lasach państwowych i o państwowej służbie cywilnej.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Leśnictwa.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

w/z Minister Obrony Narodowej:

Marian Spychalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:

Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr. 41, poz 238).

189

DEKRET

z dnia 31 lipca 1946 r.

o *organizacji statystyki państwowej i o Głównym Urzędzie Statystycznym.*

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1 1. Główny Urząd Statystyczny jest organem naczelnym statystyki państwowej.

2. Główny Urząd Statystyczny podlega Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 2. Do zakresu działania Głównego Urzędu Statystycznego należy:

1) prowadzenie wszelkich badań statystycznych według programu zatwierdzonego przez Radę Ministrów po wysłuchaniu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, powziętej w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami;

2) prowadzenie statystyki dla potrzeb planów gospodarczych w porozumieniu z Centralnym Urzędem Planowania;

3) koordynacja i nadzór fachowy nad badaniami statystycznymi i sprawozdawczością statystyczną prowadzoną przez poszczególne władze, urzędy, instytucje państwowe i instytucje prawa publicznego; szczegółowe przepisy w tym zakresie wyda Rada Ministrów;

4) ogłaszanie w specjalnych publikacjach wyników badań statystycznych własnych, jak również w miarę uznania Głównego Urzędu Statystycznego wyników badań prowadzonych przez poszczególne władze, urzędy, instytucje państwowe i instytucje prawa publicznego;

5) prowadzenie badań naukowych w zakresie teorii, techniki i organizacji statystyki oraz współpraca w tej dziedzinie z zagranicą;

6) ogłaszanie naukowych prac statystycznych oraz subsydiowanie wydawnictw i badań statystycznych prowadzonych przez instytucje i towarzystwa naukowe;

7) prowadzenie rejestru badań statystycznych; zakres i zasady prowadzenia rejestru określi Prezes Rady Ministrów w rozporządzeniu wykonawczym;

8) szkolenie fachowego personelu statystycznego;

9) prowadzenie akcji popularyzacji statystyki.

Art. 3. 1. Na czele Głównego Urzędu Statystycznego stoi Prezes mianowany przez Prezydenta Krajowej Rady Narodowej na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

2. Wiceprezesów mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Art. 4. Budżet Głównego Urzędu Statystycznego stanowi dział odrębny budżetu Prezydium Rady Ministrów.

Art. 5. Rada Ministrów po wysłuchaniu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego może powołać do życia lokalne organy statystyczne i określić ich organizację.

Art. 6. 1. Przy Głównym Urzędzie Statystycznym działa jako organ doradczy i opiniodawczy Państwowa Rada Statystyczna.

2. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów określi zakres działania, skład, sposób powoływania członków oraz tryb obradowania Państwowej Rady Statystycznej.

Art. 7. 1. Celem przeprowadzenia spisów powszechnych i innych badań statystycznych, wymagających składania zeznań przez prywatne osoby i instytucje, Rada Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego może w drodze rozporządzenia nakładać obowiązek udzielania informacyj objętych danymi badaniami.

2. Rozporządzenia te określą uprawnienia organów przeprowadzających badania do kontrolowania prawdziwości złożonych zeznań lub sprawozdań.

Art. 8. 1. Władze, urzędy, instytucje państwowe i instytucje prawa publicznego mogą podejmować badania statystyczne jedynie w porozumieniu z Głównym Urzędem Statystycznym oraz według metod i formularzy statystycznych zatwierdzonych przez Główny Urząd Statystyczny. Wyniki tych badań będą komunikowane Głównemu Urzędowi Statystycznemu.

2. Przepisowi ust. 1 niniejszego artykułu nie podlegają zestawienia liczbowe, powstające w toku bieżącej działalności władz, urzędów, instytucji państwowych i instytucji prawa publicznego, a przeznaczone jedynie dla ich wewnętrznych potrzeb.

3. Badania statystyczne podejmowane przez Ministerstwo Obrony Narodowej w sprawach związanych z obronnością, badania statystyczne w sprawach bezpieczeństwa Państwa oraz inne badania, co do których zastrzeżono tajemnicę państwową, nie wymagają porozumienia z Głównym Urzędem Statystycznym, a ich wyniki mogą nie być komunikowane Głównemu Urzędowi Statystycznemu.

Art. 9. Władze, urzędy, instytucje państwowe i instytucje prawa publicznego obowiązane są współdziałać z Głównym Urzędem Statystycznym w prowadzeniu badań statystycznych każda w zakresie swej działalności, a przy badaniach zarządzonych na podstawie art. 7 niniejszego dekretu w zakresie ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów.

Art. 10. 1. Główny Urząd Statystyczny ma prawo dokonywania zestawień statystycznych z wszelkich materiałów znajdujących się w posiadaniu władz, urzędów, instytucji państwowych i instytucji prawa publicznego. Obowiązane są one na żądanie Głównego Urzędu Statystycznego udzielać mu wszelkich niezbędnych informacji związanych z dokonywaniem zestawień statystycznych i umożliwić mu w miarę potrzeby zapoznanie się ze znajdującymi się w ich rozporządzeniu materiałami.

2. Przepisy tego artykułu nie dotyczą materiałów, odnoszących się do spraw obronności i bezpieczeństwa Państwa, oraz innych materiałów, co do których zastrzeżono tajemnicę państwową.

Art. 11. Wyniki badań statystycznych, jak również informacje zakomunikowane Głównemu Urzędowi Statystycznemu w myśl art. 8 i art. 10 przez władze, urzędy, instytucje państwowe i instytucje prawa publicznego, co do których zastrzeżono tajemnicę państwową, nie mogą być przedmiotem publikacji.

Art. 12. Zeznania indywidualne uzyskane w wyniku spisów powszechnych i innych badań statystycznych, wymagających składania zeznań przez prywatne osoby i instytucje, mogą być używane wyłącznie do zestawień statystycznych. Dane te nie mogą być udzielane ani władzom publicznym ani też instytucjom i osobom prywatnym w innym celu. Za ścisłe przestrzeganie tego przepisu osobiście odpowiadają osoby, biorące udział w badaniu statystycznym.

Art. 13. 1. Kto odmówi zeznań lub świadomie złoży zeznania nieprawdziwe, bądź przedstawi fałszywe dowody przed organem uprawnionym do przeprowadzenia badań statystycznych lub utrudni wykonanie czynności przy badaniach statystycznych albo naruszy przepisy art. 12 niniejszego dekretu,

podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 30.000 zł lub jednej z tych kar.

2. Do orzekania powołane są władze administracji ogólnej.

Art. 14. Organizację Głównego Urzędu Statystycznego określi statut organizacyjny nadany

w drodze zarządzenia przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Art. 15. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu traci moc obowiązującą ustawa z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 464) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr 43, poz. 262, z 1923 r. Nr 60, poz. 436 oraz z 1931 r. Nr 97, poz. 741). Rozporządzenia Rady Ministrów wydane na podstawie ustawy z dnia 21 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 464) zachowują moc obowiązującą aż do czasu zastąpienia ich rozporządzeniami wydanymi na podstawie art. 7 niniejszego dekretu.

Art. 16. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Administracji Publicznej.

Art. 17. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr. 41, poz. 239).

190

DEKRET

z dnia 2 sierpnia 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 4 sierpnia 1945 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Znosi się dodatek ekonomiczny przewidziany w dekrecie z dnia 4 sierpnia 1945 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 186), zmienionym dekretem z dnia 20 marca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 90).

Art. 2. W dekrecie z dnia 4 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 186) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art 2. Ustanawia się 14 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
I	3.230
II	2.900
III	2.700
IV	2.400
V	2.200
VI	2.050
VII	1.900
VIII	1.800
IX	1.700
X	1.570
XI	1.500
XII	1.450
XIII	1.350
XIV	1.260.“

2) Art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, zajmujących stanowiska kierownicze, ustanawia się 11 stawek dodatku funkcyjnego w następującej wysokości:

Stawka	Złotych
1	2.600.—
2	2.100.—
3	1.700.—
4	1.320.—
5	1.020.—
6	850.—
7	750.—
8	670.—
9	570.—
10	480.—
11	370.—

Stanowiska kierownicze z dostosowaniem stawek dodatku funkcyjnego określi Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu“.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr. 41, poz. 240).

191

DEKRET

z dnia 6 września 1946 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do zaciągnięcia kredytu zagranicznego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia kredytów:

a) od Rządu Stanów Zjednoczonych Ameryki — do wysokości 50 milionów dolarów;

b) od Export and Import Bank of Washington — do wysokości 40 milionów dolarów.

Art. 2. Warunki kredytów ustali Minister Skarbu w umowach z kredytodawcami.

Umowy te podpisze Minister Skarbu lub osoby, upoważnione przez Ministra Skarbu.

Art. 3. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczania i wystawiania obligacji lub innych tytułów dłużnych Skarbu Państwa, potrzebnych w związku z realizacją kredytów wymienionych w art. 1. Tytuły te mogą wystawiać i podpisywać również osoby, upoważnione przez Ministra Skarbu.

2. Obligacje i tytuły dłużne, wypuszczone bądź wystawione na podstawie artykułu niniejszego oraz przychód od nich będą wolne od wszelkich podatków i opłat państwowych i samorządowych.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:

Władysław Gomułka

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 września 1946 r. Nr. 42. poz. 247).

192

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lipca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

Na podstawie art. 2 ust. 7 i art. 3 ust. 5 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia

11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. W skład wojewódzkiej komisji wchodzą: jako przewodniczący — delegat wyznaczony przez przewodniczącego Głównej Komisji, jako zastępca przewodniczącego — naczelnik wydziału przemysłowego odnośnego urzędu wojewódzkiego (Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy lub Łodzi) lub jego zastępca oraz jako członkowie — 2 delegaci Ministra Skarbu, po 1 delegacie spośród pozostałych Ministrów, wymienionych w § 6, 3 delegaci wojewódzkiej rady narodowej (w m. st. Warszawie i Łodzi — 3 delegaci miejskiej rady narodowej), 3 delegaci wojewódzkiej komisji związków zawodowych, 2 delegaci izby przemysłowo-handlowej, 2 delegaci właściwego miejscowo okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej, 2 delegaci Związku Gospodarczego Spółdzielni „Społem" oraz 2 delegaci Związku Samopomocy Chłopskiej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Obrony Narodowej:

Piotr Jaroszewicz

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

w/z Minister Sprawiedliwości:

Leon Chajn

Minister Oświaty:

Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:

Władysław Kowalski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

Minister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow

Minister Spraw Zagranicznych:

Wincenty Rzymowski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi
i Handlu Zagranicznego:

Ludwik Grosfeld

w/z Minister Odbudowy:

Stefan Pietrusiewicz

Minister Komunikacji:

Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Edmund Giebartowski

w/z Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Poczt i Telegrafów:

Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:

Stefan Matuszewski

Minister Ziem Odzyskanych:

Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr. 41, poz. 241).

193

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7. sierpnia 1946 r.

w sprawie przeciętnych zarobków jako podstawy ubezpieczenia.

Na podstawie art. 16 ust. (4) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu ustalonym dekretem z dnia 8 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28) zarządzam, co następuje:

§ 1. Osoby, określone w § 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, mogą być ubezpieczone na podstawie przeciętnych zarobków, ustalanych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwym Ministrem, po wysłuchaniu opinii organizacyj zawodowych.

§ 2. Wymiar świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa następuje na podstawie faktycznych zarobków pieniężnych oraz zryczałtowanej wartości wynagrodzeń w naturze. W stosunku do ubezpieczonych, którzy w razie choroby lub połogu otrzymują nadal od pracodawcy wynagrodzenie w naturze, wymiar zasiłków następuje na podstawie zarobków, zmniejszonych o wartość tego wynagrodzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do osób, zatrudnionych w zakładach pracy, należących do następujących gałęzi przemysłu:

1) przemysł węglowy,
2) „ hutniczy,
3) „ metalowy,
4) „ chemiczny,
5) „ włókienniczy,
6) „ papierniczy,
7) „ skórzany,
8) „ drzewny,
9) „ energetyczny,
10) „ elektrotechniczny,
11) „ paliw płynnych,
12) „ zbrojeniowy,
13) „ materiałów budowlanych,
14) „ cukrowniczy,
15) „ poligraficzny,
16) „ budowlany,
17) „ spożywczy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie również do:

1) osób pobierających wynagrodzenie ze Skarbu Państwa, przedsiębiorstw i zakładów państwowych, monopoli państwowych i funduszów państwowych;

2) osób zatrudnionych w spółdzielczości;

3) osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach żeglugi i handlu zagranicznego oraz w przedsiębiorstwach usług portowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr. 41, poz. 243).

194

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 8 sierpnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

Na podstawie art. LX § 1 przepisów wprowadzających kodeks handlowy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 57, poz. 503) zarządza się, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. W postępowaniu przed sądem rejestrowym pobiera się opłaty następujące:

1) wpis;
2) opłatę stosunkową;
3) opłatę rejestrową;
4) opłatę od podań i załączników;
5) opłatę kancelaryjną;
6) opłatę za doręczenie;
7) kaucję kasacyjną.

§ 2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, w postępowaniu przed sądem rejestrowym należy stosować odpowiednio art. 1—3, 5—22, 37—39, 41—51, 69—72, 114, 115 i 117 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 15, poz. 89 i z r. 1946 Nr 1, poz. 1).

§ 3. W przypadkach, w których sąd rejestrowy działa z urzędu lub na wniosek władzy właściwej, opłatę uiszcza na podstawie urzędowego wymiaru kupiec, którego sprawa dotyczy.

§ 4. Jeżeli sąd rejestrowy jest obowiązany działać z urzędu, nie zwraca pisma, nieopłaconego należycie, lecz wymierza z urzędu opłatę i zarządza jej ściągnięcie.

Wpis i opłata stosunkowa.

§ 5. W sprawach rejestrowych pobiera się od podania lub wniosku do protokołu, rozpoczynającego postępowanie sądowe, wpis stały w wysokości 300 złotych.

Ponadto w sprawach o rozwiązanie spółki sąd rejestrowy, wydając postanowienie o jej rozwiązaniu, wymierzy z urzędu opłatę stosunkową w wysokości $^{1}/_{2}$‰ od kapitału zakładowego rozwiązanej spółki, co najmniej 300 zł. Opłatę ponosi spółka.

§ 6. Wolne są od wpisu pisma i wnioski do protokołu, rozpoczynające postępowanie sądowe:

1) w sprawach, w których pobiera się opłatę rejestrową;

2) w sprawach o wymuszenie spełnienia obowiązku ustawowego.

Wolne są również od tej opłaty pisma lub oświadczenia do protokołu, jeżeli treścią ich jest jedynie stwierdzenie złożenia sądowi rejestrowemu dokumentu w wykonaniu obowiązku ustawowego.

§ 7. Wpis stały w wysokości 300 zł pobiera się od:

1) zażalenia;
2) skargi kasacyjnej;
3) skargi o wznowienie.

Opłaty rejestrowe.

§ 8. Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowymi, prowadzący przedsiębiorstwa handlowe, uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłatę w kwocie 1.000 zł.

Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowymi, prowadzący przedsiębiorstwa przemysłowe, uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłatę w kwocie 600 zł.

§ 9. Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowymi, prowadzący przedsiębiorstwa przemysłowe, nie stanowiące przedsiębiorstw w większym rozmiarze, uiszczają za wpisanie do rejestru handlowego kupca, posiadającego zakład sprzedaży artykułów własnej produkcji (pierwszy wpis), opłatę w kwocie 1.000 zł.

§ 10. Osoby, prowadzące gospodarstwo rolne w większym rozmiarze, uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłatę w kwocie 1.000 zł.

§ 11. Spółki jawne i komandytowe uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłatę w wysokości podwójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju przedsiębiorstwa.

§ 12. Za każdy następny wpis, dotyczący kupca jednoosobowego, osoby prawnej, nie będącej spółką handlową, spółki jawnej lub komandytowej z wyjątkiem wpisania oddziału, pobiera się opłatę w wysokości połowy opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju przedsiębiorstwa, jednak nie więcej niż 250 zł.

§ 13. Za wykreślenie z rejestru handlowego kupca jednoosobowego, osoby prawnej, nie będącej spółką handlową, spółki jawnej lub komandytowej pobiera się opłatę w wysokości piątej części opłaty, przewidzianej §§ 8—10, a za wykreślenie innego wpisu — w wysokości dziesiątej części opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju przedsiębiorstwa.

§ 14. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne i towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych uiszczają opłaty następujące:

1) za wpisanie do rejestru handlowego spółki lub towarzystwa (pierwszy wpis) opłatę w wysokości 1‰ od kapitału zakładowego (akcyjnego), przy czym każde rozpoczęte 10.000 zł liczy się za pełne, a opłata nie może być mniejsza niż 2.000 zł;

2) za wpisanie do rejestru handlowego podwyższenia kapitału zakładowego (akcyjnego) — opłatę w wysokości 1‰ od sumy, o jaką kapitał zakładowy (akcyjny) zostaje podwyższony, przy czym każde rozpoczęte 10.000 zł liczy się za pełne, a opłata nie może być mniejsza niż 500 zł;

3) za wpisanie do rejestru handlowego obniżenia kapitału zakładowego (akcyjnego) opłatę w wyso-

kości $^{1}/_{2}$‰ od sumy, o jaką kapitał zostaje obniżony, według zasad, przewidzianych w pkt 2;

4) za każdy następny wpis (z wyjątkiem wpisania oddziału) opłatę w wysokości połowy opłaty, przewidzianej za pierwszy wpis (pkt 1), jednak nie więcej niż 500 zł;

5) za wykreślenie z rejestru handlowego:
spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 250 zł,
spółki akcyjnej lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych . . . . 300 zł,
za wykreślenie innego wpisu, dotyczącego:
spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 150 zł,
spółki akcyjnej lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych . . . . 200 zł,

§ 15. Jeżeli przedsiębiorstwo posiada oddziały, uiszcza za każdy następny wpis lub za wykreślenie, przewidziane w §§ 12, 13, 14, pkt 4 i 5 opłatę, określoną w tych przepisach, z dodatkiem 10% za każdy oddział, jednak nie więcej niż 900 zł niezależnie od ilości oddziałów.

§ 16. Spółdzielnie uiszczają opłaty następujące:

1) za wpisanie spółdzielni do rejestru (pierwszy wpis) . . . . 200 zł,

2) za wpis o zmianie statutu i za wykreślenie spółdzielni z rejestru . . . . . . 100 zł,

3) za każdy inny wpis lub wykreślenie 100 zł.

Za wpisy, zgłoszone do rejestru w myśl art. 76 ust. 2 i 91 ustawy o spółdzielniach, oraz za wykreślenie spółdzielni z rejestru na podstawie art. 75 ust. 4 i 106 ust. 2 tejże ustawy opłat nie pobiera się.

§ 17. Za wpisanie do rejestru handlowego lub rejestru spółdzielni oddziału przedsiębiorstwa (pierwszy wpis), którego zakład główny (siedziba) znajduje się w kraju, pobiera się opłaty następujące:

1) od kupców jednoosobowych, osób prawnych, nie będących spółkami handlowymi, spółek jawnych i komandytowych opłatę w wysokości, przewidzianej w §§ 8 — 10, stosownie do rodzaju przedsiębiorstwa;

2) od spółek z ograniczoną odpowiedzialnością opłatę w wysokości opłaty, przewidzianej dla tej spółki za pierwszy wpis (§ 14 pkt 1), jednak nie więcej niż 1.000 zł;

3) od spółek akcyjnych i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych 1.000 zł;

4) od spółdzielni 100 zł.

Jeżeli oddział należy do innego rodzaju przedsiębiorstw, niż zakład główny, opłaty za wpisanie do rejestru oddziału (pierwszy wpis), należącego do kupców, wymienionych w pkt 1 i 2, oblicza się według rodzaju, do jakiego należy oddział.

Opłatę za wpisy lub wykreślenia, dotyczące poszczególnych zakładów przedsiębiorstwa, uiszcza się raz jeden w sądzie rejestrowym zakładu głównego. Za wpisy lub wykreślenia w rejestrze handlowym oddziału opłat nie pobiera się.

§ 18. Za wpisanie do rejestru handlowego oddziału przedsiębiorstwa (pierwszy wpis), którego zakład główny (siedziba) znajduje się za granicą, pobiera się stosownie do rodzaju przedsiębiorstwa opłaty następujące:

1) od kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowymi, opłatę w wysokości podwójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8-10;

2) od spółek jawnych i komandytowych — opłatę w wysokości potrójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8 — 10.

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjne, których zakład główny (siedziba) znajduje się za granicą, uiszczają za pierwszy wpis opłaty następujące:

1) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 2.000 zł,

2) spółki akcyjne . . . . 3.000 zł.

Przepisy ustępów poprzedzających nie naruszają postanowień umów międzynarodowych.

Każdy następny wpis lub wykreślenie, dotyczące przedsiębiorstwa, którego zakład główny (siedziba) znajduje się za granicą, podlega opłacie, przewidzianej dla przedsiębiorstw krajowych; wpis o podwyższeniu lub obniżeniu kapitału zakładowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub akcyjnej podlega opłacie 500 zł.

Oddziały zagranicznych spółek komandytowo-akcyjnych co do opłat rejestrowych są zrównane z oddziałami zagranicznych spółek akcyjnych.

§ 19. Jeżeli na podstawie jednego zgłoszenia następuje kilka wpisów lub wykreśleń, dotyczących jednego przedsiębiorstwa, wówczas pobiera się tylko najwyższą spośród opłat, jakie są przewidziane dla poszczególnych wpisów.

Za wpisanie lub wykreślenie prokury, jak również za pierwszy wpis oddziału pobiera się zawsze opłatę osobną.

§ 20. Jeżeli wpisy wzmianek, przewidzianych

w art. 19 i w art. 21 kodeksu handlowego, następują z urzędu, wolne są od opłaty rejestrowej.

Wolne są również od tej opłaty, wykreślenia wpisów dokonane na podstawie § 30 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 59, poz. 511).

Opłata kancelaryjna.

§ 21. Za zaświadczenie, stwierdzające przedstawienie sądowi rejestrowemu inwentarza i bilansu przez kupca rejestrowego, pobiera się opłatę kancelaryjną:

od kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowymi . . . 20 zł,
od spółek jawnych i komandytowych oraz spółek z ograniczoną odpowiedzialnością . . 40 zł,
od spółek akcyjnych i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych . . . . 100 zł.

Jeżeli kupiec przedstawił inwentarz i bilans jednocześnie, opłatę kancelaryjną za zaświadczenie pobiera się raz jeden.

W razie ponownego przedstawienia sądowi rejestrowemu sprostowanego lub uzupełnionego bilansu albo inwentarza pobiera się za zaświadczenie od każdego dokumentu opłatę osobną w wysokości 20 zł.

Poza opłatami, przewidzianymi w paragrafie niniejszym, pobiera się w związku z przedstawieniem sądowi rejestrowemu inwentarza i bilansu jedynie opłatę za doręczenie.

§ 22. Za odpisy i wyciągi, poświadczone przez sekretarza na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 59, poz. 511), oraz za sporządzenie protokołu o skreśleniu podpisu wobec sekretarza (§ 15 tegoż rozporządzenia) pobiera się opłatę kancelaryjną stosownie do art. 44 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 15, poz. 89 i z 1946 r. Nr 1, poz. 1).

Ponadto w postępowaniu przed sądem rejestrowym pobiera się opłatę kancelaryjną w przypadkach i według zasad, przewidzianych w art. 44 i 45 ust. 1 przepisów o kosztach sądowych.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 23. W sprawach rejestrowych, wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, stosuje się przepisy tego rozporządzenia do wszelkich czynności podlegających opłacie, które nastąpią po wymienionej dacie.

§ 24. Spółki komandytowo-akcyjne uiszczają opłaty rejestrowe według zasad, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym dla spółek akcyjnych.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy w zakresie, unormowanym rozporządzeniem niniejszym, a w szczególności rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1945 r. o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 291) i rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 lutego 1945 r. o zmianie rozporządzenia o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 47).

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:

Jerzy Sztachelski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:

Stefan Jędrychowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 11 września 1946 r. Nr. 41, poz. 245).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów asygnat.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Bydgoszczy, w Urzędzie Skarbowym w Aleksandrowie Kujawskim zaginęły blankiety asygnat, oznaczone numerami Seria „B" od Nr 030024 do Nr 030050.

Zagubione blankiety unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zaginięciu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu unieważnia 27 pokwitowań kasowych wzór Nr 1, oznaczonych numerami od Nr 188355 *d* do Nr 188360 *e*, które zaginęły w 1-szym Urzędzie Skarbowym w Chorzowie.

KOMUNIKAT

o zaginięciu bloku pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Płocku, w Urzędzie Skarbowym w Sochaczewie zaginął jeden blok Nr 5884, zawierający pokwitowania kasowe wzór Nr 1-r. za NNr od 294150 do 294200.

Zagubiony blok z pokwitowaniami kasowymi unieważnia się.

OGŁOSZENIA

W rejestrze spółdzielni Sądu Okręgowego w Ostrowie Wlkp. przy firmie Bank Ludowy Spółdzielnia z odpowiedzialnością nieograniczoną w Borku wpisano dnia 7 sierpnia 1946 r., że czasopismem do ogłoszeń jest „Społem".

Uchwałą z 30. 10. 1945 zmieniono par. 12, 37, 50 i 52 statutu.

R. S. III. 222.

Sąd Okręgowy w Ostrowie. W rejestrze spółdzielni Sądu Grodzkiego w Jarocinie pod Nr R. Sp. 28 przy firmie Bank Ludowy Spółdzielnia z odpowiedzialnością nieograniczoną w Golinie wykreślono dnia 2 września 1946 r. z urzędu niemiecki wpis wykreślający firmę i uznano wpisy obowiązujące w dniu 1 września 1939 za obowiązujące nadal. Członkami zarządu są: Franciszek Miękus, Władysława Sobańska, Władysław Kardach, inni zostali wykreśleni. Wpisy obowiązujące przeniesiono pod Nr 222 rejestru spółdzielni Sądu Okręgowego w Ostrowie. Czasopismem do ogłoszeń jest „Poradnik Spółdzielni". Gdyby ogłoszeń nie można było umieszczać w tym piśmie, wtedy zamieszczone będą w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, aż do czasu dokonania odpowiedniej zmiany w statucie.

„ROLNIK" w Ostrzeszowie Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa z odpowiedzialnością ograniczoną ogłasza, że uchwałą Walnego Zgromadzenia z dn. 25 maja 1945 r. zmieniono odpowiedzialność ograniczoną na udziałami przez usunięcie odpowiedzialności dodatkowej w wysokości 5-krotnej udziałami. Spółdzielnia gotowa jest na żądanie zaspokoić wszystkich wierzycieli, których wierzytelności istnieć będą w dniu ostatniego ogłoszenia, względnie złożyć do depozytu sądowego kwoty, potrzebne na zabezpieczenie wierzytelności niepłatnych lub spornych. Wierzycieli, którzy nie zgłoszą się do spółdzielni w przeciągu trzech miesięcy od tego dnia, uważać się będzie za zgadzających się na zamierzoną zmianę.

Cena numeru niniejszego zł 18.—. Prenumerata miesięczna zł. 30.—

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Druk. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7.